

Arrest

**nr. 53 746 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DE NUL loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner afkomstig uit Uzice en bent u Servisch staatsburger. Na verschillende asielaanvragen in Duitsland en Zweden en een langdurig verblijf in Italië, Spanje en Nederland, vroeg u op 11 september 2003 een eerste maal in België asiel aan. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 16 december 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat er aan uw asielmotieven geen enkel geloof kon worden gehecht. Uw beroep tot nietigverklaring werd op 11 juni 2009 door de Raad van State verworpen. Intussen was u in 2006 al naar

Servië teruggekeerd. Na een aantal maanden vertrok u naar Kroatië waar u een asielaanvraag indiende. U had er problemen met uw smokkelaar (D.J.) tegen wie u op de rechtbank moest getuigen. Zonder het resultaat van uw asielaanvraag af te wachten – Kroaten haten immers Serviërs – keerde u spontaan naar Servië terug. Een tweetal maanden later vertrok u er alweer – dit was vlak na uw scheiding van (M.S.) (...), uw (tweede) echtgenote bij wie uw enige nog levende zoon momenteel is – en vestigde u zich samen met uw twee dochters achtereenvolgens in Bosnië-Herzegovina, waar u eveneens een aantal maanden verbleef, en Macedonië, waar u een vijftiental dagen bleef. Daarna keerde u voor een tweetal uur naar Uzice terug. Van daaruit vertrok u opnieuw naar België waar u op 9 juni 2009 een tweede asielaanvraag indiende. Bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat de problemen die u reeds bij uw eerste asielaanvraag aankaartte nog steeds bestaande zijn. Zo herhaalde u dat uw zoon (A.S.) in de gevangenis in Viterbo (Italië) overleed. Volgens de Italiaanse autoriteiten pleegde hij zelfmoord, maar u gaat met deze analyse niet akkoord. Daarom voert u een gerechtelijke procedure in Straatsburg. (I.V.), een zoon uit uw eerste huwelijk, werd op café in Cacak (Servië) vermoord. Over deze tweede moord heeft u geen informatie. U weet niet of er een politieonderzoek gevoerd werd en of eventuele daders opgepakt werden. Uw schoonfamilie, i.e. de familie van uw eerste echtgenote die de moeder van (I.) is, wilde immers dat u zich niet met de moord op (I.) zou bemoeien. Bij uw tweede asielaanvraag voegde u hieraan toe dat u sinds uw vrijwillige terugkeer naar Servië in 2006 opnieuw veel problemen kende. Zo brandde ondermeer uw monteerbaar restaurantje de dag waarop u uw vergunning gekregen had af. U vernam van mensen dat het in brand gestoken was. Hierop diende u klacht in bij de politie van Uzice die echter niets ondernam. Daarnaast had u nog een klerenwinkelje, maar de mensen in de buurt lieten u – ondanks het feit dat u een vergunning had – niet toe om het open te houden. Ook als u op de markt jeans verkocht, kreeg u problemen. De politie liet immers niet toe dat u illegaal kleren verkocht en bekeurde u doelbewust meermaals. Voorts werd uw dochter (Z.) op school gepest en geslagen. U ging spreken met leerkrachten en directie, maar niets hielp. Uiteindelijk ging ze niet meer naar school. (M.), uw tweede dochter, werd zelfs niet eens in de kleuterklas toegelaten. Daarnaast hadden jullie een huisvestingsprobleem. Na de verkoop van uw huis aan (M.V.), een Serviër, sjoemelde hij en toen u dit wou aanklagen werd uw klacht verworpen. Bovendien wilden etnische Serviërs hun woning niet aan Roma verhuren, kon u slechts tijdelijk bij andere Roma verblijven en toen u van het Bureau voor Sociale Arbeid een kamertje in een barak kreeg probeerden racistische Serviërs binnen te dringen. Er werden ook stenen naar uw woning gegooid en er werden racistische slogans op de muren gekalkt. U werd ook geregeld geslagen. U was weliswaar bokser, maar ook buiten het bokscircuit kreeg u het hard te verduren. Verder kreeg u ook anonieme dreigtelefoontjes. Met al deze problemen wou de politie – tot wie u zich regelmatig richtte – zich echter niet bezighouden. Door het geheel van deze problemen besloot u Servië opnieuw te verlaten en een tweede asielaanvraag in België in te dienen. U verklaarde niet naar Servië te kunnen terugkeren uit vrees er door etnische Serviërs vermoord te zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw licna karta (identiteitskaart) uitgereikt op 7 maart 2007 te Uzice; een duplicaat van uw rijbewijs uitgereikt op 25 november 2004 te Uzice; twee paspoorten respectievelijk uitgereikt op 13 april 2007 en 15 november 2007 te Uzice; uw werkboekje uitgereikt op 7 maart 2007 te Uzice; uw moeders overlijdensakte uitgereikt op 7 september 2007 te Nis; het overlijdensbericht van uw zoon (I.); de geboorteakte van uw zoon (A.) uitgereikt op 5 maart 2002 te Cacak; zijn nationaliteitsbewijs uitgereikt op 5 maart 2002 te Cacak; een kopie van de eerste bladzijde van zijn paspoort uitgereikt op 8 april 1998 te Uzice; een brief aan de politie van Uzice d.d. 15 augustus 2008 met uw interpretatie van het overlijden van uw zoon (A.); verschillende documenten in verband met (A.)s overlijden in de gevangenis van Viterbo en het Italiaanse onderzoek in dit verband; de communicatie tussen u, uw advocaat en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in verband met het overlijden van uw zoon in een Italiaanse gevangenis; verschillende beslissingen uit het handelsregister waaruit blijkt dat u en uw familieleden herhaaldelijk in- en uitgeschreven werden (d.d. 15 juni 2007; 6 juli 2007; 29 mei 2008; 10 november 2008); verschillende boetes voor verkeersovertredingen en illegale verkoop van kleding; verschillende stortingsbewijzen; contracten tussen u en (M.V.) in verband met de verkoop van het voornoemde perceel; de beslissing van het Gemeentelijk Parket van Uzice d.d. 24 oktober 2008 om uw klacht tegen (V.) in verband met achterstallige betaling onontvankelijk te verklaren en uw beroep hiertegen bij de Gemeentelijke Rechtbank van Uzice d.d. 6 november 2008; de beslissing van de gemeentelijke administratie (cel urbanisme) van Uzice d.d. 3 november 2008 in het kader van uw klacht tegen (V.) voor een bouwovertreiding op het aan hem verkochte perceel; verschillende medische attesten van uw dochter (Z.) waaruit blijkt dat ze wegens hoofdpijn, koorts, algemene verzwakking en een blaasinfectie van 12 juni 2008 tot 17 juni 2008 en van 13 oktober 2008 tot 16

oktober 2008 in het ziekenhuis van Uzice opgenomen werd; enkele documenten van tijdens uw verblijf in Kroatië (waaronder een convocatie en een vonnis in verband met de zaak tegen uw smokkelaar (J.) en uw aanvraag tot schadevergoeding) en een Belgisch krantenknipsel d.d. 19 mei 2006 ter staving van uw integratie in België voor uw terugkeer naar Servië.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst verklaarde u Servië verlaten te hebben ten gevolge van de algemene situatie voor Roma in uw land van herkomst. U bent een Roma-zigeuner en daarom wordt u in Servië niet aanvaard en wordt u gehaat (CGVS 2e AA II, p. 4). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt inderdaad dat Roma in Servië vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, enz. spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toelagen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan onder andere ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat uw persoonlijke problemen in Servië betreft, dient er allereerst opgemerkt te worden dat u betreffende het overlijden van uw zoon (I.V.) geen enkele concrete informatie kon geven. U was toen in het buitenland. U vernam weliswaar via familieleden dat hij in een café vermoord werd, maar u heeft persoonlijk nooit onderzocht wat er precies gebeurd was. U erkende dat u de omstandigheden waarin Ivan gestorven is niet kent. U wist zelfs niet eens of er een politieonderzoek naar aanleiding van zijn overlijden plaatsgevonden heeft (CGVS 2e AA II, p. 2-4). In dit verband dient erop gewezen te worden

dat het hoogst merkwaardig is dat u bij het overlijden van uw ene zoon in Italië verscheidene gerechtelijke stappen onderneemt – u startte zelfs een procedure in Straatsburg –, terwijl u naar aanleiding van het overlijden van uw zoon in Servië niets ondernomen heeft. Nochtans verbleef u tussen zijn overlijden en uw tweede asielaanvraag in België nog verschillende maanden in Servië. Uw bewering dat uw schoonfamilie u gevraagd heeft zich niet te bemoeien en dat u er zich daarom nooit mee beziggehouden heeft, is evenwel weinig afdoende, gezien deze fundamenteel in tegenspraak is met uw verklaring in het kader van uw eerste asielaanvraag. Toen beweerde u immers dat u de moord op Ivan via vrienden vernam en dat u toen zelf naar de politie stapte (CGVS 1e AA, p.9). Bovenstaande bevindingen zetten dan ook ernstig de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden waarin uw zoon (I.) overleed op de helling, temeer daar uit het doodsbbericht van uw zoon blijkt dat hij bij een accident om het leven kwam. Betreffende het overlijden van uw zoon (A.) dient er vastgesteld te worden dat hij in Italië stierf. Gezien u echter enkel de Servische nationaliteit verklaarde te hebben en u de Italiaanse nationaliteit dus niet heeft, dient in het kader van uw tweede asielaanvraag uw vrees ten aanzien van Servië en niet ten aanzien van Italië beoordeeld te worden, temeer daar u slechts korte tijd in Italië verbleef.

Wat de brand in uw monteerkbaar restaurant en klerenwinkel betreft (CGVS 2e AA II, p.4-7; CGVS III, p.2), verklaarde u aanvankelijk dat men het in brand gestoken had en dat u daarvan bewijzen had (CGVS 2e AA II, p.4). Later gaf u toe dat u niet met zekerheid kon stellen of er werkelijk kwaad opzet in het spel was. U zocht immers geen contact op met de brandweer om naar de oorzaak van de brand te vragen (CGVS 2e AA II, p.6). U heeft dan ook de oorzaak van de brand niet aannemelijk kunnen maken. Voorts is uw bewering dat de politie in het kader van de brand niets ondernomen heeft (CGVS II 2e AA, p.5) niet aannemelijk. Wat dit betreft sloop er immers een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de politie ter plaatse kwam en er de nodige vaststellingen deed. Uiteindelijk beschuldigde de politie u ervan zelf de brand aangestoken te hebben en werd er u een boete van 50000 dinar opgelegd (DVZ 2e AA, vraag 36). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter niet te weten of de politie daadwerkelijk naar de plaats van de brand gekomen is en niet te weten of er iemand een bepaalde straf en/of boete gekregen heeft (CGVS 2e AA II, p.6-7). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat er een misverstand moest zijn en dat het op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd genoteerd moest zijn (CGVS 2e AA III, p.12). Deze uitleg is echter onafdoende, gezien uw verklaringen u op de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelezen werden en u deze voor akkoord ondertekende. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft in het kader van de brand in uw restaurant de politie gecontacteerd te hebben. Gezien er hieraan geen geloof gehecht kan worden, wordt wederom de geloofwaardigheid van uw aanvankelijke bewering dat uw restaurant in brand gestoken werd ondermijnd.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u meermaals geslagen werd door een fundamentele tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen ernstig ondergraven. Zo beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de Serviërs meermaals bij u thuis binnenkwamen en dat ze jullie sloegen (DVZ 2e AA, vraag 36). Op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel aan dat er nooit ongewenste mensen uw woning binnenvielen, dat er enkel stenen naar uw woning geworpen werden en dat u enkel buitenshuis aangevallen werd (CGVS 2e AA III, p.7). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de fysieke agressie van de Serviërs jegens u ernstig ondergraven. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid uw bewering dat u hierover met de politie sprak, maar dat deze niets ondernam (CGVS 2e AA III, p.7), op de helling te staan. Betreffende de door u aangehaalde anonieme telefoons, dient te worden opgemerkt dat door uw weinig coherente verklaringen in dit verband ook hier de geloofwaardigheid ervan op de helling komt te staan. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u meermaals anonieme dreig telefoons kreeg en dat u één keer het nummer van een persoon die u bedreigde, meerbepaald het nummer van (D.J.), kon achterhalen. Dit kwam u via een andere Roma te weten (DVZ 2e AA, vraag 36). Op het Commissariaat-generaal antwoordde u echter op de vraag of u er ooit in slaagde om iemand van uw anonieme bellers te identificeren ontkennend (CGVS 2e AA III, p.8). Geconfronteerd met de naam (D.J.) zei u echter plotsklaps dat hij u vaak telefonisch bedreigde en dat hij zich als (D.J.) voorstelde (CGVS 2e AA III, p.9). Deze weinig coherente verklaringen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde anonieme telefoontjes. Bijgevolg kan er tevens getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat de politie in dit verband niets zou ondernomen hebben. Later zei u overigens dat u enkel vermoedde dat de politie niets gedaan heeft en had u hierover bijgevolg geen zekerheid (CGVS 2e AA III, p.9).

Naast het feit dat de geloofwaardigheid van uw opeenvolgende klachten bij de politie door uw tegenstrijdige verklaringen op de helling komt te staan, legde u hiervan ook geen enkel begin van bewijs neer. Dit is hoogst merkwaardig, gezien u er wél in slaagde vele andere documenten – zoals zelfs verkeersboetes – neer te leggen. Dat er hiervan geen bewijzen zouden zijn en dat de politie noch in verband met de brand(stichting) in uw restaurant, noch in verband met de fysieke agressie jegens u, noch in verband met de anonieme telefoontjes iets ondernomen zou hebben valt overigens moeilijk te rijmen met de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen garandeert voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Er blijven weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk, maar de Servische politie functioneert anno 2010 beter. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de “Sector for Internal Control of the Police” opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten voorleggen. Dat er in verband met uw opeenvolgende klachten bij de politie – voor zover hier nog geloof aan gehecht kan worden – niet meteen resultaat geboekt werd, kan aan diverse factoren (zoals onbekende daders, diverse onderzoeksdaden, enz.) te wijten zijn.

Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u het slechte functioneren van de politie ergens aangeklaagd zou hebben. U verklaarde dat u nergens elders ging om de discriminatie aan te klagen. Zo ging u ondermeer niet naar de Ombudsman en raadpleegde u geen Servische mensenrechtenorganisaties om uw problemen aan te kaarten (CGVS 2e AA III, p.10). Dit is hoogst bevreemdend, gezien u in verband met het overlijden van uw zoon Aleksandar zelfs voor het Europees Hof van de Rechten van de Mens een juridische procedure voerde/voert. Deze vaststelling zet opnieuw de geloofwaardigheid van uw politiekklachten op de helling. Hoe dan ook blijkt uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals ondermeer het Romani, het Albanees en het Kroatisch, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Betreffende uw verklaring dat u door de politie meermaals op de markt beboet werd – hetgeen u ook met verschillende documenten staaft –, dient er verder op gewezen te worden dat u zonder vergunning jeans op de markt verkocht. Gezien u niet over een toelating beschikte om goederen op de markt te verkopen, is het feit dat u hierom op de markt beboet werd dan ook niet onredelijk en wijst het geenszins op een vervolging in de zin van de Conventie van Genève noch op een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat niemand een vergunning had en u zich bijgevolg afvroeg waarom u dan een vergunning zou gaan vragen (CGVS 2e AA III, p.7), gaf u later aan dat u eveneens problemen had met de meeste medemarktkramers en dat u geen problemen had met degenen die net als u in het zwart verkochten (CGVS 2e AA III, p.8). U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt waarom u geen vergunning zou kunnen aanvragen, temeer daar uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u en uw familieleden er meermaals in slaagden een vergunning voor een handelszaak te verkrijgen.

In verband met uw verklaring dat u in Servië niet over een eigen huis beschikte (CGVS 2e AA II, p.7), dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u zei dat u zelf uw huis verkocht had. Dit blijkt overigens ook uit de door u neergelegde verkoopcontracten. Dat u na de verkoop van uw huis geen eigendom meer heeft, is dan ook op zich niet zo opmerkelijk. U zei in dit verband weliswaar dat (V.), een etnische Serviër die uw huis kocht, gesjoemeld heeft en dat u bij de rechtbank klacht indiende. U diende bij de administratie van Uzice tevens klacht in wegens een bouwovertreiding door (V.). De juridische en administratieve procedures leidden echter tot niets omdat uw klacht door de procureur onontvankelijk werd verklaard en omdat de administratie geen overtreiding kon vaststellen, hetgeen ook uit de door u neergelegde brief van het Gemeentelijk Parket van Uzice d.d. 24 oktober 2008 en de brief van de administratie van Uzice d.d. 3 november 2008 blijkt. Hiermee wenste u de discriminatie van Roma in Servië aan te tonen (CGVS 2e AA III, p.10-11). Uit niets blijkt echter dat uw rechten als Servisch burger geschaad werden. Uit het door u neergelegde document van de procureur van de Gemeentelijke Rechtbank van Uzice blijkt immers dat er geen aanwijzingen gevonden werden van een misdrijf, dat de wettelijke procedures gevolgd werden en dat u de mogelijkheid had om tegen de beslissing van de procureur in beroep te gaan. Hoewel u zich niet kon herinneren of u hiertegen al dan niet in beroep ging (CGVS 2e AA III, p.11), blijkt bovendien uit de door u neergelegde klacht d.d. 6 november 2008 dat u inderdaad tegen die beslissing in beroep ging. Uit de door u neergelegde brief van de gemeentelijke administratie van Uzice blijkt eveneens dat uw klacht onderzocht werd en dat de wettelijke procedures gerespecteerd werden. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit uw verklaringen tevens blijkt dat, hoewel de etnische Serviërs u als Roma geen woning wilden verhuren, u van het Servische Centrum voor Sociale Arbeid een kamer – die weliswaar niet aan uw wensen beantwoordde – kreeg. In dergelijke kamers werden, zoals uit uw verklaringen blijkt, ook etnische Serviërs gehuisvest (CGVS 2e AA III, p.6), waardoor er dan ook op zich van een discriminatie van u als Roma geen sprake kan zijn.

Aangaande de door u aangehaalde discriminatie van uw kinderen op school, merk ik tot slot op dat deze feiten onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Conflicten tussen schoolkinderen zijn universeel en komen zonder onderscheid overal ter wereld voor tussen alle etnische groepen. Bovendien kan erop gewezen worden dat uw kinderen omwille van deze problemen nooit van school veranderden, omdat, volgens u, alle Roma in alle scholen in Servië dezelfde problemen hebben (CGVS 2e AA III, p.3-4). Deze verklaring kan echter maar moeilijk in overeenstemming gebracht worden met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat de Nationale Raad van Roma initiatieven ondernomen heeft om de toegang van Roma-kinderen tot het onderwijs te bevorderen. Tevens is in het kader van de nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma het Romani sinds juli 2009 toegelaten als keuzevak in alle scholen in Servië. Hoewel er zeker nog verbetering nodig is, werpt deze positieve discriminatie op het vlak van onderwijs toch vruchten af.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en nationaliteit, die op zich voor mij niet ter discussie staan. Uw moeders overlijdensakte toont haar overlijden aan. (A.)s identiteitsdocumenten bevestigen zijn identiteit en nationaliteit. Ook aan het overlijden van uw zonen (I.) en (A.) en aan de door u gevoerde procedure bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt niet getwijfeld. Dit doet echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststellingen dat u de omstandigheden van het overlijden van uw zoon (I.) niet aannemelijk

gemaakt heeft en dat uw vrees ten aanzien van Servië beoordeeld dient te worden. De verschillende beslissingen uit het handelsregister bevestigen dat u en uw familieleden herhaaldelijk in- en uitgeschreven werden, maar niets meer. Ook aan het feit dat u verschillende boetes voor verkeers-overtredingen en illegale verkoop moest betalen wordt niet getwijfeld. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u deze boetes onterecht moest betalen. De documenten in verband met de verkoop van uw perceel aan Vuckovic en de problemen in de nasleep ervan werden hierboven reeds besproken. De medische attesten tonen aan dat uw dochter (Z.) ondermeer voor een blaasinfectie behandeld werd, maar niets meer. De Kroatische documenten bevestigen uw problemen met uw smokkelaar in Kroatië, maar zijn niet pertinent voor de beoordeling van uw asielmotieven ten aanzien van Servië. Het krantenknipsel bevestigt ten slotte enkel uw verblijf in België tot in 2006.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker in verschillende onderdelen de schending op van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/5, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker betoogt als volgt:

1. Eerste onderdeel: Betreffende de algemene situatie voor de Roma in Servië in 2010.

Overwegende dat de bestreden beslissing eerst en vooral stelt dat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en ook niet dat er zou kunnen worden gesproken worden zonder meer van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;

Dat de bestreden beslissing toegeeft dat Roma in Servië vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich uit in onder meer slechte levensomstandigheden en armoede, maar dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de louter etnische origine en vooroordelen die er bestaan ten aanzien van de Roma; Dat de tegenpartij van oordeel is dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen en dat het ontzeggen van rechten en discriminatie van dien aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin;

Dat volgens de bestreden beslissing zulks inhoudt dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt;

Dat er dus wordt toegegeven door de tegenpartij dat er inderdaad sprake is van achterstelling en ontzeggen van bepaalde rechten aan Roma in Servië, maar dat er moet worden nagegaan of het ontzeggen van deze rechten en discriminaties in concrete woorden ondergaan van dien aard zijn dat zij kunnen worden gelijkgeschakeld aan een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin;

Dat aldus, de eiser werd geconfronteerd met de moord op zijn zoon uit zijn eerste huwelijk, maar ook met het afbranden van zijn monteerbaar restaurantje, het verhinderen van uitoefenen van beroepsactiviteiten in zijn kierenwinkel of het verhinderen van het verkopen van goederen op de markt; Dat ook zijn dochter (Z.) werd gepest en geslagen op school en ondanks de stappen die de eiser heeft ondernomen door te gaan spreken met leerkrachten en directie, heeft dit allemaal niets uitgehaald en zag hij geen andere oplossing dan zijn dochter niet meer naar school te laten gaan;

Dat zijn tweede dochter (M.) niet eens werd toegelaten in de kleuterklas en dus het recht werd ontzegd op het volgen van onderwijs;

Dat zij daarnaast ook een huisvestingsprobleem hadden, gezien etnische Serviërs hun woning niet aan Roma willen verhuren en dat de eiser dus geen andere mogelijkheid zag als tijdelijk verblijven bij andere Roma tot hij een kamertje in een barak toegewezen kreeg, dat niet toereikend was en zelfs dan

probeerden racistische Serviërs binnen te dringen en werden er stenen naar zijn woning gegooid en racistische slogans op de muren gekalkt;

Dat de eiser ook regelmatig werd geslagen, anonieme dreigtelefoontjes kreeg en dat aldus het leven voor hem in Servië onmogelijk werd gemaakt, door schendingen van zijn mensenrechten op verschillende vlakken;

Dat de eiser zich verschillende keren tot de politie heeft gericht in verband met schendingen van zijn mensenrechten, maar de politie wilde zich niet bezighouden met zijn problemen, zoals hij ook heeft aangegeven op het gehoor bij het Commissariaat-generaal;

Dat ondanks de stappen die worden ondernomen door de Servische overheid om te strijden tegen uitsluiting en discriminatie van etnische minderheden, geeft de bestreden beslissing zelf toe dat de problemen van de betrokkene moeten worden geanalyseerd om na te gaan of ze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt;

Dat de bestreden beslissing helemaal niet heeft gemotiveerd waarom de problemen die de eiser heeft gekend in Servië niet kunnen worden gekwalificeerd als dermate systematisch en ingrijpend dat zijn fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor zijn leven in het land van herkomst ondraaglijk werd;

Dat zijn dochters ernstige problemen hadden op school, dat hij een huisvestingsprobleem had, veiligheidsproblemen waartegen de politie hem niet wilde beschermen en dat hij werd verhinderd om zijn professionele activiteiten uit te oefenen, zonder dat de overheden op een efficiënte wijze zijn tussengekomen en voor een gepaste bijstand hebben gezorgd;

Dat hieruit dus duidelijk blijkt dat op verschillende vlakken het leven van de eiser onmogelijk werd gemaakt in zijn land van herkomst en dat de fundamentele mensenrechtenschendingen die hij onderging dermate systematisch en ingrijpend waren dat zij dus wel degelijk kunnen worden beschouwd als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, gezien het leven voor de eiser in zijn land van herkomst ondraaglijk werd;

Dat volgens het artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 vervolgingen ook kunnen worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren wanneer kan worden aangetoond dat de actoren zoals bedoelt in artikel 48/5 §1A en 1B, inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoelt in §2 kunnen of willen bieden tegen vervolgingen of ernstige schade;

Dat in §2 wordt beschreven dat bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer de staat of partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen redelijke maatregelen nemen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft;

Dat duidelijk blijkt uit de verklaringen van de eiser dat hij geen toegang had tot een dergelijke bescherming zoals beschreven in artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980, gezien de Servische politie steeds heeft te kennen gegeven dat zij zich niet wilden bezig houden met zijn problemen en/of zijn klacht werd ongegrond of onontvankelijk verklaard;

Dat de eiser dus geen toegang had tot een degelijk systeem van bescherming en onderging daarom fundamentele mensenrechtenschendingen die kunnen worden beschouwd als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omwille van zijn etnische origine, nu hij van Roma-origine is en het zelfs door de bestreden beslissing wordt toegegeven dat de personen van Roma-origine dikwijls worden achtergesteld in de Servische samenleving;

Dat de bestreden beslissing daarom op kennelijk gebrekkige wijze is gemotiveerd hieromtrent en daarom moet worden hervormd en het statuut van vluchteling toegekend aan de eiser;

2. Tweede onderdeel: Betreffende het overlijden van zijn zoon (I.) in Servië.

Dat de bestreden beslissing het vreemd vindt dat de eiser geen informatie kan geven over het overlijden van zijn zoon (I.);

Dat de eiser heeft vernomen, toen hij in het buitenland verbleef, via familieleden, dat zijn zoon Ivan in een café werd vermoord, maar dat hij nooit persoonlijk heeft onderzocht wat er precies is gebeurd;

Dat de eiser inderdaad niet weet in welke omstandigheden (I.) is gestorven en hij weet ook niet of er een politieonderzoek heeft plaats gevonden naar aanleiding van zijn overlijden;

Dat de bestreden beslissing het merkwaardig vindt dat de eiser bij het overlijden van zijn ene zoon in Italië verschillende gerechtelijke stappen onderneemt (bijvoorbeeld een procedure in Straatburg) terwijl hij naar aanleiding van het overlijden van zijn zoon in Servië niets ondernomen heeft;

Dat het inderdaad correct is dat hij zich buiten de zaak heeft gehouden wat het overlijden van zijn zoon in Servië betreft, maar hij heeft toch duidelijk aangegeven dat dit gebeurd is op vraag van de familie van de moeder van zijn zoon, die uitdrukkelijk bij hem hebben aangedrongen om zich niet te bemoeien met de zaak betreffende het overlijden van zijn zoon (I.);

Dat bovendien op het moment dat (I.) is gestorven de eiser in het buitenland verbleef en hij dus niet echt concrete stappen kon ondernemen in de eerste periode;

Dat hij uit respect ten aanzien van zijn schoonfamilie geen andere stappen heeft ondernomen in de zaak;

Dat er helemaal niet kan worden ingezien waarom dit niet geloofwaardig zou zijn, omdat de eiser meer dan genoeg vertrouwen heeft in zijn schoonfamilie om er op te vertrouwen dat zij zich op correcte wijze met de zaak zullen bezighouden en dat hij er op vertrouwt dat zij niet meer kunnen doen dan dat zij nu al doen;

Dat het niet correct is te stellen dat de eiser zou hebben verklaard dat hij de moord op zijn zoon Ivan vernam via vrienden en dat hij toen zelf naar de politie zou zijn gestapt;

Dat er daar misschien een verwarring is gebeurd tussen de moord op zijn zoon (I.) en de moord op zijn zoon (A.), maar het is toch duidelijk dat, wanneer de eiser niet in Servië verbleef op het moment van het overlijden van zijn zoon (I.) dat hij niet in staat was om naar de politie te stappen, onmiddellijk na het overlijden van zijn zoon (I.);

Dat het een dergelijke vanzelfsprekendheid is, dat het eenvoudigweg kan worden verklaard door een misverstand tijdens zijn eerste asielaanvraag;

3. Derde onderdeel: Betreffende de brand in zijn monteerbaar restaurant en klerenwinkel.

Overwegende dat de bestreden beslissing aanhaalt dat de eiser eerst verklaarde dat men het monteerbare restaurant en klerenwinkel in brand gestoken zou hebben dat hij daarvan bewijzen had, maar dat hij later toegaf dat hij niet met zekerheid kon stellen of er werkelijk kwaad opzet in het spel was;

Dat de eiser verklaarde dat hij geen contact heeft gezocht met de brandweer om naar de oorzaak van de brand te vragen;

Dat de bestreden beslissing oordeelt dat zijn verklaringen tegenstrijdig zouden zijn, omdat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard dat de politie ter plaatse kwam en de nodige vaststellingen deed en uiteindelijk de eiser zelf ervan beschuldigde de brand te hebben aangestoken en een boete van 50.000,- dinar op te leggen, terwijl hij tijdens zijn tweede asielaanvraag heeft verklaard dat de politie in het kader van de brand niets ondernomen zou hebben;

Dat ook hieromtrent een misverstand is geweest, omdat de eiser inderdaad een boete van 50.000,-dinar heeft opgelegd gekregen en dat de politie er hem van beschuldigde de brand te hebben aangestoken;

Dat indien hij verklaarde op het Commissariaat-generaal dat hij niet wist of de politie daadwerkelijk naar de plaats van de brand was gekomen en niet te weten of er iemand een bepaalde straf en/of boete gekregen heeft, dan bedoelde hij hiermee dat de politie inderdaad niet naar de plaats van de brand is gekomen op zijn verzoek om vaststellingen te doen en ook niets heeft gedaan om een bepaalde straf en/of boete op te leggen aan een derde persoon, dus niet aan de eiser, maar aan een derde persoon, wanneer men zou ontdekken dat deze verantwoordelijk zou geweest zijn;

Dat wanneer de eiser heeft verklaard in het kader van zijn tweede asielaanvraag op het Commissariaat-generaal dat de politie in het kader van de brand niets ondernomen heeft, dan bedoelde hij hier mee dat de politie er niets aan heeft gedaan om de echte verantwoordelijke van de brand te vinden, buiten het beschuldigen van de eiser zelf;

Dat de politie dus niets heeft ondernomen naar de wens van de eiser, hoewel ze wel ter plaatse zijn geweest en de eiser hebben beschuldigd; Dat de eiser de stappen die de politie heeft ondernomen (namelijk ter plaatse komen en de eiser beschuldigen van het in brand steken) niet interpreteert als "iets ondernemen", omdat hij van de politie net verwachtte dat men andere positieve stappen zou zetten naar de identificatie van de echte verantwoordelijken, in plaats van het beschuldigen van de eiser zelf;

Dat omwille van die reden de eiser oordeelt dat de politie niets heeft ondernomen en zijn verklaringen zijn dus helemaal niet tegenstrijdig, maar het volgt enkel uit een misverstand tussen de eiser en het Commissariaat-generaal;

4. Vierde onderdeel: Betreffende fysieke agressie van de Serviërs ten aanzien van de eiser.

Overwegende dat de bestreden beslissing meent een fundamentele tegenstrijdigheid te vinden in zijn opeenvolgende verklaringen, gezien in de nota's van de Dienst Vreemdelingenzaken staat vermeld dat

de Serviërs meermaals bij de eiser binnen kwamen en dat ze hen sloegen, terwijl op het Commissariaat-generaal werd genoteerd dat de eiser zou hebben verklaard dat er nooit ongewenste mensen zijn woning binnen vielen en dat er enkel stenen naar zijn woning werden geworpen en dat hij enkel buitenshuis werd aangevallen;

Dat ook hieromtrent er sprake is van een misverstand, omdat het zo is dat de eiser, toen hij eerst in zijn eigen woning leefde, inderdaad geen incidenten heeft meegemaakt waarbij Serviërs bij hem thuis binnen kwamen en hen sloegen, terwijl dit wel het geval is geweest nadat zij de woning in de barak toegewezen kregen door het Bureau voor Sociale Arbeid;

Dat toen de eiser op het Commissariaat-generaal verklaarde dat er nooit ongewenste mensen zijn woning binnen vielen en dat er enkel stenen naar de woning geworpen werden en dat hij enkel buitenshuis werd aangevallen, dan zat hij nog in het begin van het gehoor, en hij meende dat het nog steeds ging over zijn verblijf in Servië, toen hij nog steeds in zijn eigen woning verbleef;

Dat hij niet begreep dat de vraag naar fysieke agressie ook sloeg op latere periodes, toen hij niet meer een eigen woning had maar toen hij in eerste instantie bij verschillende Roma-families moest verblijven vooraleer hij een nieuwe woning in een barak toegewezen kreeg;

Dat hieruit het misverstand voortkomt en dat dit dus helemaal niet van dien aard is om de geloofwaardigheid van de verklaringen van de eiser aan te tasten;

Dat de geloofwaardigheid van de fysieke agressie van de Serviërs ten aanzien van de eiser dus niet op ernstige wijze wordt ondergraven;

Dat men dus ook niet kan stellen dat de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij hierover met de politie sprak op de helling zou komen te staan;

Dat de eiser zich inderdaad verschillende keren heeft gericht tot de politie in verband met de agressies die hij heeft ondergaan maar op geen enkel moment is de politie tussengekomen en zijn er concrete acties ondernomen, zodat de eiser helemaal niet de indruk heeft dat hij op een efficiënte wijze is beschermd door de politie;

Dat omtrent de dreigtelefoons, er wordt op gewezen dat de eiser op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard dat hij meermaals anonieme dreigtelefoons kreeg en dat hij één keer het nummer van een persoon die hem bedreigde kon achterhalen, meer bepaald het nummer van (D.J.);

Dat de eiser aanvankelijk op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij er niet in slaagde om iemand van zijn anonieme bellers te identificeren, maar toen hij werd geconfronteerd met de naam (D.J.), zei de eiser ineens dat deze persoon hem vaak telefonisch bedreigde en zich onder die naam voorstelde;

Dat de eiser in eerste instantie op het interview op het Commissariaat-generaal was vergeten om die naam te vermelden, ook al omdat er helemaal niets werd ondernomen door de politie tegen deze persoon en ondanks de moeite die hij zich dus had getroost om iemand te identificeren, er niets aan werd gedaan;

Dat het gewoon een vergetelheid was van de eiser tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal omdat hij niet onmiddellijk de naam (D.J.) heeft vermeld;

Dat het toch helemaal niet uitgesloten is dat dit een vergetelheid is in eerste instantie en dat de eiser dan wel onmiddellijk de nodige preciseringen gaf toen hij met die naam werd geconfronteerd door de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal, nota bene, onmiddellijk nadat hem de vraag werd gesteld over de identificatie van personen die anonieme telefoontjes pleegden;

Dat dit helemaal geen element is dat de geloofwaardigheid van de verklaring van de eiser in twijfel zou vermogen te trekken;

5. Vijfde onderdeel: Betreffende de bewijsstukken in verband met klachten bij de politie.

Overwegende dat vervolgens wordt gewezen op het feit dat de eiser geen bewijsstukken voorlegt van de verschillende klachten die hij heeft neergelegd bij de politie, hoewel hij er wel in slaagde vele andere documenten neer te leggen, zoals verkeersboetes;

Dat de tegenpartij oordeelt dat het feit dat er hiervan geen bewijzen zouden zijn en dat de politie noch in verband met de brandstichting, noch in verband met de fysieke agressie, noch in verband met de anonieme telefoontjes iets ondernomen zou hebben, moeilijk te rijmen zou vallen met de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen zouden garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging;

Dat de tegenpartij inderdaad bepaalde algemene informatie kan hebben over het functioneren van de Servische politie, maar dit wijst niets aan het feit dat de eiser duidelijk heeft aangegeven in geloofwaardige en coherente verklaringen dat hij verschillende keren klacht heeft ingediend bij de politie

en dat hieraan geen gevolg werd gegeven, omdat er werd gezegd dat men hierin niet was geïnteresseerd;

Dat het daarom volledig onterecht is en zonder rekening te houden met de verklaringen van de eiser, dat de bestreden beslissing stelt dat het aan diverse factoren zou kunnen liggen dat er niet onmiddellijk resultaat werd geboekt volgend op zijn klachten, zoals onbekende daders, diverse onderzoeksdaaden enz.;

Dat dit niet de verklaring is van het gebrek aan respons door de Servische politie, maar wel het feit dat zij weigerden russen te komen en zij niet geïnteresseerd waren in de problemen van de eiser, zoals de eiser heeft aangegeven;

Dat de eiser ook geen bewijsstukken kreeg van zijn klachten, wat ook op zich al wijst op een gebrek aan bescherming door de Servische politie;

Dat de eiser geen bewijsstukken kan voorleggen als deze er niet zijn en nu riskeert het slachtoffer te worden van een inefficiënte en onwillige Servische politie die geen bewijsstukken aflevert van klachten, wat nu net het bewijs is van de onwil van de Servische politie om tussen te komen in de vervolgingen die de eiser heeft ondergaan en nog steeds vreest;

Dat ondanks dus de algemene informatie over de werking van de Servische politie er rekening moet worden gehouden met de concrete elementen van de zaak, zoals deze zijn aangegeven door de eiser in zijn verklaringen, wat helemaal niet is gebeurd door het Commissariat-generaal;

Dat in de mate waarin de verklaringen van de eiser geloofwaardig en coherent zijn hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend wat betreft het ontbreken van schriftelijk bewijs van klachten bij de politie;

Dat de eiser in ieder geval een beslissing heeft neergelegd van het Gemeentelijk Parket van Uzice om zijn klacht tegen (V.) in verband met achterstallig betaling onontvankelijk te verklaren, evenals zijn beroep hiertegen bij de Gemeentelijke Rechtbank van 6 november 2008, de beslissing van de Gemeentelijke administratie (cel urbanisme), een convocatie en een vonnis in verband met de zaak tegen zijn smokkelaar en aanvraag tot schadevergoeding, een brief aan de politie van Uzice van 15 augustus 2008 in verband met de interpretatie van het overlijden van zijn zoon (A.) en de communicatie tussen de eiser, zijn advocaat en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens;

Dat de eiser dus wel degelijk documenten heeft neergelegd die aantonen dat hij pogingen heeft ondernomen om bescherming te bekomen en klachten heeft ingediend, ook al heeft hij geen bewijzen neergelegd van alle klachten en alle stappen die hij heeft ondernomen;

Dat de eiser alle documenten die hij kon krijgen om zijn problemen te staven heeft voorgelegd en hij heeft dus al zijn medewerking verleend tot het bewijzen van de feiten die hij heeft aangehaald;

Dat naast deze bewijsstukken die worden aangevuld door zijn geloofwaardige verklaringen er ook het voordeel van de twijfel moet spelen indien er nog twijfel zou bestaan omtrent bepaalde aspecten in zijn asielrelaas en daarom moet worden geoordeeld dat hij voldoende zijn medewerking heeft verleend en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend en daarom ook het statuut van vluchteling, op basis van zijn coherente verklaringen en bewijsstukken die hij heeft neergelegd;

6. Zesde onderdeel: Betreffende de boetes die de eiser kreeg op de markt.

Overwegende dat de eiser heeft aangehaald dat hij meermaals werd beboet op de markt, wat ook werd bewezen;

Dat de bestreden beslissing er op wijst dat de eiser zonder vergunning jeans op de markt verkocht en dat het dus niet onredelijk is dat hij hierom op de markt werd beboet en dat dit niet wijst op een vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

Dat de bestreden beslissing hier maar een gedeeltelijke lezing maakt van de problemen die de eiser heeft aangehaald, gezien hij duidelijk heeft aangegeven dat hij verschillende problemen heeft gehad op professioneel gebied, gezien hij is geconfronteerd geweest met het afbranden van zijn monteerbaar restaurantje, de dag waarop hij zijn vergunning afhad en dat hij ook zijn kierenwinkeltje, waarvoor hij wel een vergunning had, niet mocht openhouden, doordat mensen in de buurt dit verhinderden;

Dat het ook zo is dat hij, ten einde raad, door al deze problemen, jeans ging verkopen op de markten zonder vergunning, omdat hij er niet steeds aan geraakte, maar dit was slechts een wanhoopsoplossing en er wordt dus helemaal door de tegenpartij geen rekening gehouden met het feit dat de primaire professionele activiteiten van de eiser in het restaurant en de kierenwinkel wel werden verhinderd, terwijl de eiser hier wel degelijk vergunningen voor had, zodat deze schendingen van zijn fundamentele recht om geld te verdienen en te kunnen overleven werd geschonden en hij hiertegen geen enkele bescherming kreeg van de Servische autoriteiten;

Dat het hier dus wel degelijk om een schending van een fundamenteel mensenrecht gaat en dat hem het leven onmogelijk werd gemaakt in Servië, zodat het wel degelijk gaat over een systematische vervolging, waartegen hij geen bescherming kreeg van de Servische overheden;

7. Zevende onderdeel: Betreffende het huisvestingsprobleem van de eiser.

Overwegende dat de bestreden beslissing aanhaalt dat de eiser verklaarde dat hij niet over een eigen huis beschikte, waaromtrent wordt opgemerkt dat hij zelf zijn huis heeft verkocht; Dat dit inderdaad klopt, maar het grootste probleem bestond uit het feit dat hij daarna ook met een groot huisvestingsprobleem zat, omdat geen etnische Serviërs hem als Roma een woning wilde verhuren en hij daarom verplicht was om afwisselend bij verschillende vrienden te verblijven, tot hij een woning toegewezen kreeg door het Servische Centrum voor Sociale Arbeid, die helemaal niet voldeed aan zijn behoeften en deze van zijn dochters;

Dat hij echter geen andere keuze had dan deze woning te aanvaarden, omdat hij anders nergens anders terecht kon;

Dat dit een nieuwe discriminatie uitmaakte die de eiser moest ondergaan en waar hij niets kon tegen beginnen;

8. Achtste onderdeel: Betreffende de discriminatie van de kinderen van de eiser op school.

Overwegende dat de bestreden beslissing oordeelt dat de aangehaalde discriminatie van zijn kinderen op school niet als voldoende ernstig kunnen worden beschouwd om gelijkgesteld te kunnen worden met de vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en er wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat zijn problemen verband zouden houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming;

Dat de bestreden beslissing er op wijst dat conflicten tussen schoolkinderen universeel zijn en dat deze voorkomen tussen alle etnische groepen en dat de eiser de kinderen nooit deed van school veranderen omwille van deze problemen, gezien alle Roma in alle scholen in Servië dezelfde problemen hebben, wat niet wordt aanvaard als verklaring, omdat dit niet in overeenstemming zou zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt;

Dat eerst en vooral moet worden opgemerkt dat de eiser de discriminatie van zijn kinderen in de school niet als enige element heeft aangehaald waarom hij Servië heeft verlaten, maar het maakt slechts een bepaald element uit van de verschillende factoren die er hem hebben toe gebracht om Servië te verlaten;

Dat zoals hij reeds heeft aangehaald, hij verschillende keren het slachtoffer was van fysieke agressie, hij een enorm huisvestingsprobleem had, hij werd verhinderd om professioneel aan de bak te komen en middelen te verwerven om zijn bestaan en dat van zijn kinderen te verzekeren en dat daarnaast ook zijn kinderen werden gediscrimineerd op de school en het slachtoffer werden van pesterijen en mishandelingen;

Dat de problemen van zijn kinderen dus niet als een probleem op zich moeten worden gezien, maar als een probleem dat deel uitmaakt van alle problemen in zijn geheel die de eiser heeft ondergaan en die steeds worden veroorzaakt door hun etnische origine, waardoor ze systematisch worden achtergesteld en gediscrimineerd in de Servische samenleving, zowel door de Servische autoriteiten als door de Servische samenleving;

Dat de eiser inderdaad de kinderen nooit omwille van deze problemen van school heeft doen veranderen omdat het inderdaad zo is dat alle Roma in alle scholen van Servië dezelfde problemen hebben;

Dat de bestreden beslissing verwijst naar bepaalde informatie, waaruit wordt afgeleid dat de toegang van Roma-kinderen tot het onderwijs wordt bevorderd en dat het Romani sinds juli 2009 is toegelaten als keuzevak in alle scholen in Servië;

Dat er echter met geen woord wordt gerept over discriminatie, pesterijen en mishandelingen van Romani-kinderen in Servische scholen, dus er kan niet goed worden ingezien waarom de verklaringen van de eiser omtrent de problemen van zijn kinderen in de school niet in overeenstemming zouden kunnen worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt;

Dat de eiser zeker niet in twijfel trekt dat er stappen worden ondernomen om de situatie van de Roma-kinderen in het onderwijs te bevorderen, maar er wordt bevestigd in de informatie van het Commissariaat-generaal dat het sinds juli 2009 pas is dat het Romani wordt toegelaten als keuzevak in alle scholen in Servië, wat nog niet zo heel erg lang is en daarnaast, wordt er niet concreet aangegeven welke concrete stappen worden ondernomen om te vechten tegen discriminatie van Roma-kinderen in het onderwijs in Servië;

Dat het dus helemaal niet is aangetoond door de tegenpartij dat de verklaringen van de eiser ongeloofwaardig zouden zijn en niet in overeenstemming met de informatie van het Commissariaat-generaal;

Dat de geloofwaardigheid van de verklaringen van de eiser dus nog steeds overeind blijft en dat, samen met de bewijskrachtige documenten die hij heeft neergelegd, er moet worden geoordeeld dat hij een geloofwaardig asielrelaas naar voren heeft gebracht dat niet in strijd is met algemeen gekende informatie en hij dus een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie ten aanzien van Servië en dit omwille van zijn etnische origini, zijnde van Roma-origine;”

2.2. Waar verzoeker de schending opwerpt van “artikel 1 van het Verdrag van Genève” neemt de Raad aan dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat verwijst naar de voorwaarden zoals bepaald in artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden. Dit houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De bestreden beslissing steunt enerzijds op algemene informatie aangaande de behandeling van Roma's door de Servische autoriteiten die zich in het administratief dossier bevindt. Op basis hiervan stelt het Commissariaat-generaal in essentie dat Roma in Servië vaak op allerlei gebieden te kampen hebben met achteruitstelling, maar dat deze situatie van “discriminerende bejegening” op zich geen vervolging inhoudt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en evenmin van die aard is dat er zonder meer sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Anderzijds geeft het Commissariaat-generaal een beoordeling van de elementen die verzoeker tijdens zijn gehoor heeft aangebracht in het licht van de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet neergelegde voorwaarden betreffende de erkenning van het vluchtelingenstatuut. Hierbij gaat het Commissariaat-generaal zoals verzoeker zelf stelt in zijn verzoekschrift na of er in het geval van verzoeker sprake is van systematische en ingrijpende problemen die wijzen op een aantasting van fundamentele mensenrechten waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

2.5. De door verzoeker aangebrachte persoonlijke problemen worden één voor één besproken in de bestreden beslissing en op een gemotiveerde wijze niet weerhouden, waarna het Commissariaat-generaal tot de conclusie komt dat op basis van de elementen van het dossier, verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal wel degelijk gemotiveerd heeft waarom verzoeker niet kan erkend worden als vluchteling waaruit niet anders kan volgen dan dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat er in het geval van verzoeker geen sprake is van systematische en ingrijpende problemen die wijzen op een aantasting van fundamentele mensenrechten waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

2.6. In het eerste onderdeel van het middel herhaalt verzoeker voorts de elementen van zijn asielrelaas en geeft hij blijk van de overtuiging dat hij wel degelijk een vluchteling is omdat hij geen toegang heeft tot bescherming zoals beschreven in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, maar hiermee toont hij niet aan dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen schendt. Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.7. In de volgende onderdelen van het middel, namelijk het tweede tot en met het achtste onderdeel, bekritiseert verzoeker de beoordeling door het Commissariaat-generaal van de verschillende door hem aangebrachte persoonlijke problemen. Verzoeker toont hierbij in het algemeen aan dat hij er een andere appreciatie van de door hem aangebrachte elementen op nahoudt dan het Commissariaat-generaal, maar met de aposteriori uitleg en het vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en het weinig aannemelijke en geloofwaardige karakter van de aangebrachte elementen, waarbij verzoeker diverse keren beweert dat het gaan om een “*misverstand*”, “*verwarring*”, “*vergetelheid*” dient de Raad eens te meer vast te stellen dat verzoeker hiermee geen schending aantoonde van de in het middel aangevoerde bepalingen.

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad moeten bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.9. Waar verzoeker in het tweede onderdeel van het middel ingaat op het door het Commissariaat-generaal beoordeelde element inzake het overlijden van verzoekers zoon I. in Servië en de vergelijking bekritiseert die het Commissariaat-generaal maakt tussen de vele inspanningen die verzoeker deed aangaande het overlijden van zijn zoon in Italië en de weinige inspanningen met betrekking tot de dood van zijn zoon in Servië alsmede de door het Commissariaat-generaal vastgestelde tegenstrijdige verklaring van verzoeker aangaande het inschakelen van de politie in het kader van de dood van zijn zoon I., dient de Raad op te merken dat verzoekers aposteriori argumenten inzake een “*misverstand*” en “*verwarring*” de vastgestelde tegenstrijdige verklaring die steun vindt in het administratief dossier, niet kunnen ontkrachten en dat alleszins de vaststellingen van de bestreden beslissing overeind blijven dat verzoeker “*geen enkele concrete informatie kon geven*” over het overlijden van zijn zoon in Servië en dat blijkens het doodsbericht van de betrokken zoon blijkt dat deze omkwam “*bij een accident*”. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf toegeeft dat hij “*inderdaad niet weet in welke omstandigheden I. is gestorven en hij weet ook niet of er een politieonderzoek heeft plaatsgevonden naar aanleiding van zijn overlijden.*” De Raad ziet niet in op welke wijze het overlijden van verzoekers zoon, waarbij verzoeker zelf een doodsbericht aanbrengt en de vaststelling in de bestreden beslissing niet ontkent dat dit bericht de doodsoorzaak wijt aan een “*accident*”, wijst op een vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.10. Waar verzoeker in het derde onderdeel van het middel ingaat op het door het Commissariaat-generaal beoordeelde element inzake de brand in verzoekers monteerkaf restaurant en klerenwinkel stelt de Raad vast dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoeker inzake de oorzaak van de brand en de door de autoriteiten ondernomen acties daaromtrent, steun vinden in het administratief dossier waarin zich de diverse gehoorverslagen bevinden. De Raad stelt vast dat verzoeker, nadat hij eerder al op het Commissariaat-generaal de vastgestelde tegenstrijdige verklaring inzake de door de autoriteiten ondernomen acties naar aanleiding van de brand in verzoekers monteerkaf restaurant en klerenwinkel tevergeefs probeerde te verklaren door een “*misverstand*” tijdens het optekenen van zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, in zijn verzoekschrift opnieuw de tegenstrijdigheid tracht toe te dekken door naar voren te schuiven dat het om een “*misverstand*” gaat, maar met zijn aposteriori uitleg van hoe hij het nu eigenlijk allemaal bedoelde

kan verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid niet ontkrachten. Bovendien blijven zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoeker inzake de oorzaak van de brand, toch een kernelement in verzoekers asielrelaas, overeind.

Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.11. Waar verzoeker in het vierde onderdeel van het middel ingaat op het door het Commissariaat-generaal beoordeelde element inzake de fysieke agressie van de Serviërs ten aanzien van verzoeker, stelt de Raad vast dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen van verzoeker inzake de fysieke agressie van Serviërs die verzoekers huis binnenvielen en inzake de ontvangen dreig telefoons, steun vinden in het administratief dossier waarin zich de diverse gehoorverslagen bevinden. Verzoeker tracht de voormelde vaststellingen van de bestreden beslissing toe te dekken door opnieuw te beweren dat er sprake is van een *“misverstand”* en door aan te geven dat er sprake is van een *“vergetelheid”*, maar met zijn aposteriori uitleg van hoe hij het nu eigenlijk allemaal bedoelde kan verzoeker de conclusie van het Commissariaat-generaal niet aan het wankelen brengen dat verzoekers verklaringen aangaande kernelementen van zijn asielrelaas, namelijk fysieke agressie door Serviërs alsmede de door verzoeker in verband daarmee gebrachte onthouding van de Servische politie om hieraan iets te doen, niet geloofwaardig zijn, gelet op vastgestelde tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen van verzoeker hieromtrent.

Het vierde onderdeel van het middel is ongegrond.

2.12. Waar verzoeker in het vijfde onderdeel van het middel ingaat op het door het Commissariaat-generaal vastgestelde gebrek aan begin van bewijs inzake de opeenvolgende klachten die verzoeker bij de politie heeft ingediend, waarbij het Commissariaat-generaal verwijst naar algemene informatie inzake het verbeteren van het functioneren van de Servische politie, stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn betoog dat hij *“duidelijk heeft aangegeven in geloofwaardige en coherente verklaringen dat hij verschillende keren klacht heeft ingediend bij de politie en dat hieraan geen gevolg werd gegeven, omdat er werd gezegd dat men hierin niet was geïnteresseerd”* niet aantoonde dat het Commissariaat-generaal de in het middel aangehaalde bepalingen schendt door verzoekers verklaringen inzake de lakse houding van de Servische politie, na de door verzoeker bij de politie afgelegde verklaringen ongeloofwaardig bevonden te hebben, bijkomend te beoordelen in het licht van algemene informatie aangaande het functioneren van de Servische politie en bij gebrek aan een neergelegd begin van bewijs te oordelen dat *“er in verband met uw opeenvolgende klachten bij de politie-voor zover hier nog geloof aan gehecht kan worden- niet meteen resultaat geboekt werd, aan diverse factoren (zoals onbekende daders, diverse onderzoeksdaten, enz.) te wijten (kan) zijn.”* Volgens verzoeker wijst het feit dat hij geen bewijsstukken kreeg van zijn klachten op zich op een gebrek aan bescherming door de Servische politie en pleit hij op het verlenen van de voordeel van de twijfel, maar dienaangaande verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.8. Gelet op feit dat verzoekers asielrelaas globaal niet geloofwaardig wordt geacht en verzoeker nalaat enig begin van bewijs aan te brengen inzake de door hem bij de politie indiende klachten, kan hij niet dienstig een beroep doen op het voordeel van de twijfel en betogen dat het gebrek aan enig bewijs net wijst op de disfunctioneren van de Servische politie. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar bepaalde documenten die hij heeft neergelegd bij het Commissariaat-generaal en betoogt dat hij *“wel degelijk documenten heeft neergelegd die aantonen dat hij pogingen heeft ondernomen om bescherming te bekomen en klachten heeft ingediend”*, merkt de Raad op dat met betrekking tot de aangehaalde documenten de bestreden beslissing het volgende stelt: *“Uit het door u neergelegde document van de procureur van de Gemeentelijke Rechtbank van Uzice blijkt immers dat er geen aanwijzingen gevonden werden van een misdrijf, dat de wettelijke procedures gevolgd werden en dat u de mogelijkheid had om tegen de beslissing van de procureur in beroep te gaan. Hoewel u zich niet kon herinneren of u hiertegen al dan niet in beroep ging (CGVS 2e AA III, p.11), blijkt bovendien uit de door u neergelegde klacht d.d. 6 november 2008 dat u inderdaad tegen die beslissing in beroep ging. Uit de door u neergelegde brief van de gemeentelijke administratie van Uzice blijkt eveneens dat uw klacht onderzocht werd en dat de wettelijke procedures gerespecteerd werden”* en *“Ook aan het overlijden van uw zonen (I.) en (A.) en aan de door u gevoerde procedure bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt niet getwijfeld. Dit doet echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststellingen dat u de omstandigheden van het overlijden van uw zoon (I.) niet aannemelijk gemaakt heeft en dat uw vrees ten aanzien van Servië beoordeeld dient te worden.”* en *“De Kroatische documenten bevestigen uw problemen met uw smokkelaar in Kroatië, maar zijn niet pertinent voor de*

beoordeling van uw asielmotieven ten aanzien van Servië.” Verzoeker brengt niets in tegen de voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing en probeert tevergeefs de waarde van de betrokken documenten te upgraden door ze te bestempelen als pogingen om bescherming te verkrijgen tegen het optreden van de Servische politie.

Het vijfde onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.13. Waar verzoeker in het zesde onderdeel van het middel ingaat op de door het Commissariaat-generaal beoordeelde verklaringen van verzoeker inzake het meermaals beboet worden door de Servische politie op de markt, kan verzoeker door op een algemene wijze te verwijzen naar de andere problemen die hij ondervond bij het uitoefenen van professionele activiteiten waarvoor hij wel een vergunning had, die door de bestreden beslissing beoordeeld werden en globaal ongeloofwaardig werden bevonden, de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen wanneer ze vaststelt dat het niet onredelijk is dat verzoeker beboet werd aangezien hij zonder vergunning kleren verkocht op de markt en hij niet aannemelijk maakt dat hij een dergelijke vergunning niet kon verkrijgen, gelet op het feit dat door hemzelf aangebrachte documenten erop wijzen dat hij er meermaals in slaagde een vergunning voor een handelszaak te verkrijgen.

Het zesde onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.14. Waar verzoeker in het zevende onderdeel van het middel ingaat op het door het Commissariaat-generaal beoordeelde element inzake zijn huisvestingsproblemen, toont hij met zijn betoog waarbij hij vindt dat de gang van zaken wel wijst op een discriminatie als Rom, niet aan dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen schendt wanneer ze op grond van de vaststellingen dat verzoeker zelf zijn huis verkocht heeft, dat hij mogelijkheden heeft gehad om onregelmatigheden bij de verkoop aan te klagen en een kamer ter beschikking kreeg van het Servische Centrum voor Sociale Arbeid in een huis waar ook etnische Serviërs gehuisvest zijn, ook al voldeed dit niet aan zijn wensen, finaal tot de conclusie komt dat er op zich geen sprake is van een discriminatie van verzoeker als Rom.

Het zevende onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.15. In het achtste onderdeel van het middel gaat verzoeker in op het door het Commissariaat-generaal beoordeelde element inzake de discriminatie van zijn kinderen op school. Het Commissariaat-generaal geeft toe dat de toestand in de scholen voor verbetering vatbaar is maar stelt dat de aangebrachte feiten onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en dat onvoldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. De door verzoeker aangebrachte elementen worden afgetoetst aan algemene informatie met betrekking tot de toegang van Roma-kinderen tot het onderwijs en het Commissariaat-generaal komt op grond hiervan tot de conclusie dat de verklaring van verzoeker dat *“alle Roma in alle scholen in Servië dezelfde problemen hebben”* een boutade is. Met zijn betoog dat dit element niet het enige element is dat hij heeft aangehaald en dat de aangebrachte elementen in globo wijzen op een systematische discriminatie, gaat verzoeker eraan voorbij dat de andere door hem aangebrachte elementen door de bestreden beslissing beoordeeld werden en globaal ongeloofwaardig werden bevonden. Met zijn betoog dat *“helemaal niet is aangetoond door de tegenpartij dat de verklaringen van de eiser ongeloofwaardig zouden zijn en niet in overeenstemming met de informatie van het Commissariaat-generaal”*, gaat verzoeker eraan voorbij dat de bestreden beslissing er niet toe strekt verzoekers verklaringen inzake de discriminatie van zijn kinderen op school ongeloofwaardig te vinden doch wel dat ze onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, dat onvoldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming en dat gelet op de informatie waarover het het Commissariaat-generaal beschikt niet zomaar op algemene wijze kan gesteld worden dat *“alle Roma in alle scholen in Servië dezelfde problemen hebben.”*

Het achtste onderdeel van het middel is niet gegrond.

Dienvolgens is het enig middel in al zijn onderdelen ongegrond.

Verzoeker brengt geen nieuwe elementen aan in zijn verzoekschrift. Ter terechtzitting wordt verwezen naar het verzoekschrift. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA